NORAKSTS
Lieta Nr.A420507412
A05074-12/28

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U M S

LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā 2012. gada 28. decembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente Tatjana Jefremova,
tiesnese Agnese Juškeviča un Ilona Petrovska,

piedaloties pieteicējai *J.H.*, pieteicējas pārstāvei *D.A.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes pārstāvim *M.K.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *J.H. (J.H.)* pieteikuma par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru *J.H.* tiktu piešķirts bēgļa vai alternatīvais statuss Latvijas Republikā.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts robežsardzē Daugavpils pārvaldē 2011. gada 4. oktobrī saņemts Afganistānas Islama Republikas (turpmāk arī – Afganistāna) pilsones *J.H.* (turpmāk arī – pieteicēja) iesniegums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā (turpmāk arī – iesniegums).

[2] 2012. gada 18. jūlijā izskatot iesniegumu, Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Patvērumu lietu nodaļa (turpmāk arī – atbildētāja vai Pārvalde) pieņēma lēmumu Nr. 24/BD-586/245 (turpmāk arī – Lēmums), ar kuru nolēma atteikt pieteicējai piešķirt bēgļa un alternatīvo statusu Latvijas Republikā, norādot turpmāk minēto.

[2.1] Izvērtējot pieteicējas izklāstīto informāciju un iesniegtos dokumentus atbilstoši Patvēruma likuma 16.pantā ceturtajā daļā noteiktajiem kritērijiem, Pārvalde secināja, ka:

1) pieteicēja ir iesniegusi Irānas Islama Republikas uzturēšanās atļauju, līdz ar to Pārvalde uzskata personas identitāti par pierādītu;

2) patvēruma meklētājas sniegtā informācija nav pamatota ar dokumentiem vai kādiem citiem pierādījumiem;

3) iesniegumu pieteicēja iesniedza pēc tam, kad viņu aizturēja robežsargi par nelegālu uzturēšanos Latvijas Republikas teritorijā;

4) pieteicējas sniegtie paskaidrojumi nav pretrunā ar izcelsmes valsts informāciju, tomēr izklāstītajā informācijā ir pretrunas;

5) pirmās aptaujas laikā pieteicēja apgalvo, ka par viņas atrašanos Latvijā zina viņas bērni, kuri atrodas Grieķijā, viņas māte un brālēns, kuri atrodas Afganistānā, savukārt otrās aptaujas laikā persona apgalvo, ka par viņas atrašanos Latvijā zina tikai viņas bērni, bet par viņas atrašanos Latvijā Afganistānā palikušie radi nezina;

6) pirmās aptaujas laikā pieteicēja apgalvo, ka viņai nav informācijas par viņas vīra brāļa saistību ar talibiem, savukārt otro pārrunu laikā persona apgalvo, ka viņas vīra brālim ir saistība ar talibiem;

7) pirmās aptaujas laikā persona apgalvo, ka viņa nav zinājusi, ka Rumānijas identifikācijas karte ir viltota, bet otro pārrunu laikā persona apgalvo, ka ir zinājusi, ka Rumānijas identifikācijas karte ir viltota;

8) iesniegumā pieteicēja ir minējusi, ka viņa ir saņēmusi draudus no talibiem sakarā ar savu darbu, jo viņa strādāja par */amats/*, taču pirmās aptaujas laikā persona šādu informāciju vispār nav minējusi, savukārt informācija no otrās aptaujas liecina, ka persona par */amats/* beidza strādāt 1998. gadā, līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka apgalvojums par draudiem no talibiem ir spēkā esošs.

Pieteicēja nav iesniegusi dokumentus vai citus pierādījumus, kas pamatotu viņas sniegto informāciju par iespējamiem vajāšanas vai smaga kaitējuma draudiem. Līdz ar to, izskatot pieteicējas lietu, Pārvalde ņem vērā Patvēruma likuma 16. panta ceturtajā daļā noteikto.

[2.2] Ņemot vērā to, ka Pārvaldes rīcībā ir informācija, ka pieteicēja Latvijā ir uzrādījusi Irānas Islama Republikas uzturēšanās atļauju, un balstoties uz pieteicējas sniegto informāciju, lietā nav strīda par pieteicējas valstisko piederību un to, ka pieteicēja atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgā viņa ir.

No pieteicējas iesnieguma un pārrunu materiāliem izriet, ka pieteicēja nav tikusi vajāta rases, tautības, politisko uzskatu vai reliģijas dēļ. Līdz ar to Pārvaldei nav pamata vērtēt pieteicējas lietas apstākļu atbilstību bēgļa statusa kritērijiem, pamatojoties uz bailēm no vajāšanas rases, politikas, tautības vai reliģijas dēļ.

Pieteicēja iesniegumā un pārrunās norādīja, ka pret viņu tikušas vērstas sekojošas darbības: personas vīrs ir miris pirms vairākiem gadiem, tādēļ pieteicēja vēlējās saņemt vīra mantojumu, taču vīra brālis tam pretojas. Pieteicēja un viņas bērni ir vairākkārtīgi fiziski un morāli ietekmēti, tādēļ pieteicēja devās prom no Afganistānas.

[2.3] Atbilstoši Patvēruma likuma 22. panta pirmās daļas 4. punkta a) apakšpunktā noteiktajam – grupa veido īpašu sociālo grupu, ja ,,šīs grupas dalībniekiem piemīt kopīgas iedzimtas pazīmes vai kopēja pagātne, ko nevar mainīt, vai tiem piemīt kopējas pazīmes vai pārliecība, kas ir tik svarīga identitātei vai apziņai, ka personu nevar piespiest no tās atteikties, un minētajai grupai attiecīgajā valstī ir īpatna identitāte, jo apkārtējā sabiedrība to uztver kā atšķirīgu".

Pārvaldes ieskātā nav pamats uzskatīt, ka pieteicējas mantojuma jautājums ir tiešā veidā saistīts ar piederību sociālai grupai, tas drīzāk ir uzskatāms par juridisku jautājumu, kuru risina valsts likumdošanas ietvaros.

Afganistānas likumdošana ir balstīta uz paražu tiesībām, kam ir tieša saikne arī ar islama likumiem jeb islama tiesību avotiem: Korāns (Dieva vārds) un Sunna (attēlo dižā pravieša Muhameda vārdus un darbus), bet trešais ir abu pirmo avotu apkopojums – Šariats (likums). Kā islama likumi, tā arī Afganistānas likumdošana nosaka, ka sievietēm ir tiesības iegūt mantojumu, tajā skaitā arī zemi. Sievietei ir tiesības iegūt mantojumu, ja vīrs ir miris, tāpat ir tiesības iegūt mantojumu arī meitai, savukārt gadījumā, ja sieviete no vīra ir izšķīrusies, tad viņai nav nekādu tiesību uz mantojumu. Bieži sievietes nodod mantojumu uzreiz dēlam, lai izvairītos no jebkāda veida domstarpībām, taču dēls joprojām māti uzskata par zemes īpašnieci. Meitām ir tiesības saņemt pusi no dēla saņemtā mantojuma lieluma, taču šāda veida sievietes mantojumu pārsvarā nesaņem, jo sabiedrībā nav pieņemama doma, ka jaunai sievietei būs īpašums, jo par viņu ir jārūpējas vīram. Afganistānas civillikums nosaka, ka sievietei bez bērniem ir tiesības mantot *1/4* no vīra īpašuma, savukārt sieviete ar bērniem manto 1/8 no vīra īpašuma. Persona, kura kavē iegūt sievietei viņas īpašumu, var saņemt cietumsodu līdz 3 mēnešiem.

Pieteicēja apgalvo, ka nav vērsusies pēc palīdzības sava mantojuma iegūšanā, jo Afganistānā sievietēm nav vārda un neviens viņai nepalīdzētu, līdz ar to var secināt, ka pieteicēja nav darījusi visu iespējamo, lai atrisinātu mantojuma jautājumu un nav griezusies pēc palīdzības pie varas pārstāvjiem. Pieteicēja ir vairākkārtīgi apgalvojusi, ka sievietei Afganistānā nav vārda un to, ka valsts institūcijas nebūtu ieinteresētas viņai palīdzēt. Pārvaldes ieskatā personas apgalvojumiem nav iegūts tiešs apstiprinājums, jo pieteicēja nav griezusies nevienā valsts institūcijā un pieprasījusi savas likumiskās tiesības, pieteicēja nav griezusies arī nevalstiskajās organizācijās, kuras varētu viņai sniegt

atbalstu un ieteiktu pareizāko rīkošanās modeli. Līdz ar to var secināt, ka pieteicējai nav pašas iegūta pieredze mantojuma jautājuma risināšanā un personas paustā informācija ir pastarpināti iegūta no cilvēkiem, ko nevar uzskatīt par objektīvu informācijas avotu. Līdz ar to pati pieteicēja nav saskārusies ar jebkāda veida diskrimināciju no valsts institūciju puses, jo nekad pie tām nav vērsusies.

[2.4] Atbilstoši iegūtajai izcelsmes valsts informācijai Afganistānā darbojas arī vairākas nevalstiskās organizācijas, kuras veic dažādus pētījumus, lai uzlabotu likumdošanu un sieviešu sociālo statusu. Organizāciju mērķis ir palīdzēt sievietēm iegūt mantojumu, gan dodot praktisku ieguldījumu, gan morālu atbalstu, gan sniedzot dažādas konsultācijas, piemēram, juridiskās. Šādas organizācijas ir AREU (Afghanistan Reaserch and Evaluation Unit), AWC (Afgan Women Council), AWN (Afgan Womens Network), kā arī citas organizācijas, kuras var asistēt sievietei arī citos jautājumus. Līdz ar to var secināt, ka pieteicējai bija iespēja saņemt mantojumu, taču gadījumā, ja viņas vīra brālis traucēja mantojuma saņemšanu, tad viņa varēja vērsties kādā no augšminētajām organizācijām un lūgt padomu vai palīdzību tur. Tāpat, ja pieteicējai tas tomēr nebūtu izdevies, tad viņai ir dēli, kuri arī varētu pretendēt uz mantojuma saņemšanu.

[2.5] Pārvalde, izvērtējot izcelsmes valsts informāciju par vispārējo sieviešu īpašo situāciju Afganistānā, secina, ka sievietēm pastāv iespēja saskarties ar vajāšanas draudiem, uzturoties Afganistānā, tomēr pieteicējas lietas apstākļi neliecina, ka pieteicēja būtu saskārusies ar darbībām, kas vērtējamas kā vajāšanas darbības viņas piederības sociālajai grupai dēļ. Pārvalde ir ņēmusi vērā, ka iespējamos draudus pieteicējai ir izteicis viņas vīra brālis, kurš nav uzskatāms par vajātāju vai smaga kaitējuma nodarītāju Patvēruma likuma 25. panta 3. punkta izpratnē, kas paredz, ka smaga kaitējuma nodarītāji var būt „izcelsmes valsts grupējumi vai personas, ja ir iespējams pierādīt, ka izcelsmes valsts, tās partijas vai organizācijas vai starptautiskās organizācijas nav spējīgas vai nevēlas nodrošināt aizsardzību pret vajāšanu vai smagu kaitējumu", kā arī to, ka, dzīvojot */pilsēta/* un */province/*, kas kopumā ilga apmēram 3 gadus, viņa būtu saņēmusi draudus no vīra brāļa. Tādejādi Pārvaldes ieskatā pieteicējas norādītais iemesls patvēruma saņemšanai bija zaudējis savu aktualitāti. Līdz ar to pieteicējas sniegtā informācija par darbībām, kuras bija vērstas pret viņu, nav uzskatāmas par vajāšanas darbībām Patvēruma likuma 21. panta otrās daļas izpratnē.

Tāpat maz ticama ir pieteicējas norāde, ka viņas vīra brālis ir saistīts ar talibu kaujiniekiem. Pārvaldes ieskatā tas ir personas subjektīvais viedoklis un nav pamatots ar citiem pierādījumiem.

Ņemot vērā pieteicējas lietā esošos faktiskos un tiesiskos apstākļus, Pārvalde uzskata, ka pieteicējas iesniegums ir nepamatots un tas neatbilst Patvēruma likuma 20. panta pirmajā daļā noteiktajiem kritērijiem, līdz ar to nav pamata piešķirt bēgļa statusu pieteicējai.

[2.6] Izvērtējot pieteicējas sniegto informāciju un Pārvaldes rīcībā esošo izcelsmes valsts informāciju, konstatēts, ka pieteicējas sniegtā informācija nav ticama un, ņemot vērā pieteicējas subjektīvās bailes, nav pamats uzskatīt, ka, atgriežoties Afganistānā, viņa varētu tikt pakļauta spīdzināšanai, necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei pret viņu. Pārvaldes ieskatā pieteicējai šobrīd pastāv iekšējās bēgšanas iespējas Afganistānas teritorijas iekšienē, jo laikā, kad viņa dzīvoja */pilsēta/* vai */province/* viņa nav saskārusies ar jebkāda veida vajāšanu no viņas vīra brāļa puses.

Tā kā pieteicēja ne iesniegumā, ne arī pārrunu laikā nav sniegusi informāciju, kas liecinātu, ka, uzturoties Afganistānā, viņa būtu nonākusi apcietinājumā vai bijusi aizdomās turamā statusā vai arī viņai būtu ticis piespriests nāves sods vai tā izpilde, Pārvaldei nav pamata piešķirt pieteicējai alternatīvo statusu, pamatojoties uz Patvēruma likuma 24. panta pirmā un otrā punkta kritērijiem.

[2.7] Iepazīstoties ar informāciju par situāciju pieteicējas izcelsmes valstī Afganistānā, Pārvalde vērtējusi pieteicējas lietas apstākļu atbilstību Patvēruma likuma 24. panta trešajā punktā noteiktajiem smaga kaitējuma (kas izpaužas kā smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai un veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā) kritērijiem. Atbilstoši apkopotajai informācijai secināms, ka drošības jautājumam ir daudzi aspekti, un to nosaka ne tikai taliban, bet arī citu grupējumu aktivitātēs. Taliban aktivitātēm raksturīgs darbības paņēmiens – posteņi uz ceļiem (īpaši naktīs) uz īsu laiku – no pusstundas līdz stundai, kuru laikā tiek veiktas personu pārbaudes. Parastie afgāņi, kas nestrādā valdības vai starptautisko organizāciju labā, visumā var pārvietoties brīvi un droši.

Pārvaldes rīcībā esošā informācija liecina, ka */pilsēta/* atrodas Afganistānas valdības un starptautisko spēku kontrolē un, neskatoties uz atsevišķiem pašnāvnieku spridzinātāju izraisītiem uzbrukumiem, Talibiem nav būtiskas ietekmes šajā reģionā:

1) pieteicēja Afganistānā uzturējās */province/*, kuras drošības situācija uzlabojas, un tā ir uzskatāma par stabilāku pēdējo gadu laikā, tiek novērsti tādi vājie punkti kā nelietais skaits afgāņu drošības spēku un līdz ar to arī talibu patstāvīgā ielu bloķēšana, kas tagad ir novērsta. Līdz ar to var secināt, ka talibu ietekme šajā reģionā ir mazinājusies;

2) ņemot vērā ievērojamo starptautisko militāro spēku klātbūtni, jo īpaši ASV spēku klātbūtni, ir nostiprinājusies drošības situācija */pilsēta/* un reģionā ap to. Daļēji tieši šā iemesla dēļ situācija */pilsēta/* ir salīdzinoši stabila. Reizēm valstī notiek bumbu sprādzieni ceļa malās vai pašnāvnieku uzspridzināšanās, kas vērstas pārsvarā uz valdības un militārajiem objektiem;

3) Saskaņā ar Lielbritānijas vēstniecības sniegto informāciju, tad šobrīd Afganistāna ir sadalīta divās teritorijās, tajās, kurās neiesaka ceļot vispār, un tajās, kurās ceļojot, ir jāievēro īpaša piesardzība, šī daļa ir uzskatāma par drošāku, */province/* ir viena no tām provincēm, kurās ceļojot, ir jāievēro piesardzība, kas ir uzskatāma par vienlīdz drošu vietu, kāda ir */pilsēta/*;

4) jau ilgāku laiku */pilsēta/* vairs nenotiek terora akti, kas ir vērsti tieši uz civiliedzīvotājiem. Visi uzbrukumi tiek mērķēti uz starptautisko spēku pārstāvjiem [..] */pilsēta/* ir relatīvi droša pilsēta, un noziedzības līmenis ir tāds pats kā citās lielās pilsētās pasaulē, tomēr reizēm pilsētā notiek incidenti ar pašnāvnieku spridzinātāju aktivitātēm.

[2.8] Izvērtējot pieteicējas atbilstību Patvēruma likuma 24.panta trešajā punktā minētajam smagajam kaitējumam, kas izpaužas kā smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai un veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā, Pārvalde ir ņēmusi vērā ANO Komisariāta bēgļu jautājumos izdotajās vadlīnijās norādīto par patvēruma meklētāju no Afganistānas iesniegumu izvērtēšanu, ka „patvēruma meklētāju no Afganistānas patvēruma pieteikumi, kas pamatoti uz nopietnu vispārēju kaitējumu, kas radies no bruņotā konflikta Afganistānā, ir izskatāmi, pamatojoties uz to individuālo izvērtējumu, ņemot vērā patvēruma meklētāju iesniegtos pierādījumus, kā arī izvērtējot aktuālu informāciju no uzticamiem avotiem par pašreizējo situāciju Afganistānā". Šajās vadlīnijās sniegts arī skaidrojums tam, kas ir uzskatāms par plaši izplatītu vardarbību – „plaši izplatītu vardarbību raksturo nepārtraukta, vispārēja un ilgstoša līmeņa vardarbība valstī vai reģionā. Ja vardarbības gadījumi ir sporādiski vai izolēti, situācija nevar tikt uzskatīta par plaši izplatītu vardarbību".

Apkopojot informāciju par situāciju Afganistānā, Pārvalde konstatējusi, ka valsts dienvidu un dienvidaustrumu rajonos turpinās militārās sadursmes starp starptautiskajiem miera uzturētājiem un taliban kaujiniekiem. Arī vairākās citās valsts daļās notiek sporādiskas dažādu militāro grupējumu aktivitātes, tomēr nav pamata uzskatīt, ka reģionā, kurā uzturējusies pieteicēja, norisinātos nepārtraukta, vispārēja un ilgstoša vardarbība:

1) konflikta laikā Afganistānā bojāgājušo civiliedzīvotāju skaits 2010. gada pirmajos divos mēnešos salīdzinājumā ar tādu pašu laika periodu 2009. gadā ir samazinājies;

2) savukārt citi informācijas avoti norāda, ka palielinājušās spridzinātāju pašnāvnieku aktivitātes, kas rada zaudējumus civiliedzīvotāju vidū. Drošības situācija dažādos valsts reģionos ir visai atšķirīga;

3) aptuveni 200 līdz 300 tūkstoši cilvēku gadā atgriežas Afganistānā. 2009. gadā aptuveni 53 tūkstoši afgāņu atgriezās no Pakistānas. 2008. gadā 200 tūkstoši afgāņu atgriezās no Pakistānas un 460 tūkstoši no Irānas. Neskatoties uz to, ka kaujas nav rimušas, atgriezušos personu skaits pamazām izlīdzinās. Lielākoties afgāņi, kas atgriežas Afganistānā, apmetas pilsētās;

4) par īpaši nedrošām tiek uzskatītas Helmandas, Handahāras, Kunāras un Ghanzi provinces, kurās, militārās darbības dēļ, ir arī bojā gājušie civiliedzīvotāji. Šajās provincēs uzturēšanās nav droša un nav arī uzskatāms, ka tuvākajā laikā situācijas varētu mainīties;

5) Francijas Ārlietu ministrs vizītes laikā */pilsēta/* 2011. gadā preses konferencē informēja, ka katra patvēruma meklētāja situācija ir savādāka un katra patvēruma

meklētāja pieteikums tiek izskatīts individuāli, tāpat tiek izskatītas arī patvēruma meklētāja atgriešanas iespējas. 2011. gada sākumā Francija bija atgriezusi trīs patvēruma meklētājus no Afganistānas, savukārt Lielbritānija bija atriezusi 24 patvēruma meklētājus uz Afganistānu;

6) Somijas imigrācijas dienests ziņo, ka starptautiskā aizsardzība būs nodrošināta tikai tiem Afganistānas patvēruma meklētājiem, kuri ierodas no Kandahāras, Helmandas, Khostas vai Kunāras provincēm, jo tieši šajās provincēs dzīvojošus cilvēkus nav iespējams atgriezt Afganistānā tur notiekošās militārās darbības dēļ. Personu, kuras ierodas no citām Afganistānas provincēm, patvēruma pieteikumi tiek noraidīti, un pieteicēji tiek atgriezti Afganistānā, ja nu vienīgi viņiem nav kāds juridisks uzturēšanās iemesls Somijā;

7) Norvēģija, līdzīgi kā Zviedrija, Dānija un Nīderlande, gatavojas */pilsēta/* izveidot uzturēšanās centru 100 cilvēkiem, kuriem tiks noraidīts patvēruma pieteikums un kas procedūras ietvaros tiks atgriezti Afganistānā;

8) 2011. gada sākumā Austrālija un Afganistāna parakstīja līgumu, kura ietvaros uz Afganistānu tiks atgriezti tie patvēruma meklētāji, kuru iesniegums ir ticis noraidīts, bet personas nevēlas uz Afganistānu atgriezties labprātīgi;

9) atbilstoši ANO Komisariāta bēgļu jautājumos norādītajam, personu loks, kas var saskarties ar zināmām problēmām atgriežoties ir: nepavadītas sievietes, vientuļās mātes, kuras ir ģimenes apgādnieces, nepavadīti bērni, nepavadīti gados veci cilvēki, personas, kuras guvušas nopietnas traumas – tai skaitā seksuālās vardarbības upuri, personas ar fiziskām traumām vai psihiskās veselības traucējumiem, kā arī personas, kurām nepieciešama medicīniskā palīdzība (jo īpaši – sievietes).

[2.9] Pārvalde konstatē, ka pieteicēja pieder pie grupas, ko ANO Komisariāts bēgļu jautājumos ir norādījis kā īpaši neaizsargātu, jo persona ir vientuļā māte. Taču ir jānorāda, ka personas mātes patstāvīgā dzīvesvieta ir */pilsēta/*, līdz ar to var secināt, ka persona nav Afganistānā pilnīgi viena bez tuviniekiem, pie kuriem persona nepieciešamības gadījumā varētu vērsties. Pieteicēja paskaidroja, ka tieši māte bija tā, kura personai iedeva naudu, lai tā kopā ar bērniem varētu izceļot no valsts, tādēļ ir pamats uzskatīt, ka personas māte ir materiāli nodrošināta un viņa atkārtoti varētu griezties pie mātes pēc materiālā atbalsta. Persona, atgriežoties Afganistānā, varēs vērsties gan nevalstiskajās organizācijās, kuras nodarbojas ar mantojuma atgriešanu sievietēm, gan valsts institūcijās, lai juridiskā ceļā iegūtu sev paredzēto mantojuma daļu. Pārvaldes ieskatā pieteicējai ir iespēja iegūt vīra mantojumu, kas varētu nodrošināt personas uzturēšanos Afganistānā. Ja, pieteicēja nolemtu, ka nevēlas dzīvot */pilsēta/*, tad viņai būtu iespēja dzīvot arī */province/* reģionā, kur viņa netraucēti uzturējās pēdējos trīs gadus.

Pārvaldei nav pamata uzskatīt, ka pieteicēja varētu saskarties ar Patvēruma likuma 24. panta trešajā punktā noteiktajiem smagiem un individuāliem draudiem viņas dzīvībai

un veselībai. Līdz ar to Pārvalde uzskata, ka pieteicējas lietas apstākļi neatbilst 24. pantā noteiktajiem smagā kaitējuma kritērijiem.

[2] 2012.gada 16.augustā tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējai tiktu piešķirts bēgļa vai alternatīvais statuss Latvijas Republikā. Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[2.1] Pieteicēja nepiekrīt Lēmumam un uzskata to par nepareizu, jo Pārvalde pilnībā nav izvērtējusi pieteicējas iesniegumu par bēgļa statusa piešķiršanu, nav pietiekami izanalizējusi faktus un vispārējo situāciju pieteicējas izcelsmes valstī.

[2.2] Pārvaldes rīcībā nav informācija par sieviešu faktisko situāciju Afganistānā. Pārvalde norāda par it kā pastāvošām organizācijām, kas nodarbojas ar sieviešu tiesību aizstāvību, taču tajā pašā laikā Pārvaldei nav izpratnes par to, ka sievietes Afganistānā dzīvo nemitīgās bailēs no visiem un visa. Ir pat bail domāt lūgt kaut kur palīdzību, jo Afganistānā nekad nevar būt drošs, kā šādu rīcību var novērtēt citi. Ja vīriešiem vēl ir iespējas vairāk vai mazāk aizstāvēt sevi vismaz komunikācijā ar citiem vīriešiem, ar iestādēm u.tml., tad sievietēm šāda iespēja vispār ir izslēgta, jo viss var notikt vienīgi ar tēva vai vīra atļauju. It sevišķi smaga situācija ir ārpus lielām pilsētām, lauku rajonos u.t.t.

[2.3] Pārvalde neņem vērā, ka pieteicēja ir vientuļa pusmūža vecuma sieviete, turklāt vēl atraitne, kurai nav ne mazāko iespēju saņemt aizsardzību savā valstī. Afganistānā nepastāv iekšējo bēgšanas iespēju, un situācija, kad sievietei nav vīra, nostāda to vēl ievainojamākā un beztiesiskākā situācijā. Likumdošanas ietvaros sieviete neko nevar risināt Afganistānā, un tikai dzīvojot ļoti slepeni, nevēršoties nekur ne ar kādām sūdzībām un tādejādi nepiesaistot sev lieku uzmanību, ir, iespējams, nesaskarties ar diskrimināciju. Taču diemžēl Pārvalde nesaprot, ka Afganistānā sieviešu lielākā problēma nav diskriminācija no valsts institūciju puses, bet gan fakts, ka sievietes tiek pakļautas nemitīgai, regulārai vardarbībai (fiziskai, garīgai, seksuālai) gan no ģimenes locekļu puses, gan no talibu puses, kā arī no tā saucamajiem ,,miera nesējējiem" – amerikāņu karavīriem, kuri bieži ir iesaistīti vardarbīgos uzbrukumos un smagos noziegumos pret afgāņu civiliedzīvotājiem t.sk. sievietēm un bērniem (izvarošanas, laupīšanas, slepkavības). Tādejādi sieviete Afganistānā ir pakļauta riskam un dzīvo nepārtrauktās bailēs par savu drošību, dzīvību, veselību un integritāti.

[2.4] Turklāt atbilstoši ANO Ģenerālās Asamblejas Drošības Padomes 2011. gada 21. septembra ziņojumam drošības situācija Afganistānā salīdzinājumā ar iepriekšējiem laika periodiem (piemēram, 2010. gadu un 2011. gada sākumu) ir strauji pasliktinājusies, un ir būtiski pieaudzis apdraudējums civiliedzīvotājiem. Plaši izplatītā vardarbība ir pieaugusi pat par 39% – 50%, sprādzienu un teroraktu skaits, kuros iet bojā tieši civiliedzīvotāji, pieaudzis pat par 177% (tajā skaitā tiek rīkoti uzbrukumi pat slimnīcām un mošejām, un citiem objektiem, kas tiek uzskatīti par neaizkaramiem pat kara laikā, taču no talibu kaujinieku puses tas netiek ņemts vērā), un uz šo brīdi bojāgājušo

civiliedzīvotāju skaits militāro operāciju un gaisa uzlidojumu laikā ir pats augstākais kopš 2010. gada februāra. Iekšējās bēgšanas iespējas praktiski nepastāv, jo bruņotie konflikti un aktīvā vardarbība ir izplatījusies pa visu valsts teritoriju, tajā skaitā */pilsēta/* (kurā it sevišķi pasliktinājusies drošības situācija) un tām provincēm, kuras iepriekš tika uzskatītas par relatīvi drošām. Afganistānā norisinās aktīva karadarbība, pa visu valsti ir plaši izplatīta vardarbība un nemitīgi norisinās bruņoti konflikti, kuros ik dienu cieš civiliedzīvotāji. Ņemot vērā, ka uzsākta ASV armijas izvešana no Afganistānas, drošības situācijai ir tendence tikai pasliktināties, un ir skaidrs, kā drīz vien atkal talibi pārņems savā kontrolē visu Afganistānu.

[2.5] Pārvalde, izskatot pieteicējas iesniegumu, nav ņēmusi vērā apstākli, ka, neskatoties uz to, ka */pilsēta/* dzīvo pieteicējas māte, pieteicēja nevar apmesties pie viņas uz dzīvi, un turklāt arī */pilsēta/* pieteicēju atrastu, lai kur pieteicēja slēptos. Afganistānā ir tāda īpatnība, ka agrāk vai vēlāk ikvienu cilvēku var atrast (Afganistānā visi cilvēki visu zina viens par otru, pazīst viens otra ģimeni, nekas nepaliek nezināms), lai kur arī slēptos – laukos vai galvaspilsētā */pilsēta/*, tam nav nozīmes. Afganistānā ir ļoti spēcīga ziņošanas sistēma, respektīvi, ja kāds, kurš saistīts ar talibiem vēlas atrast kādu cilvēku, tad tas viņiem nesagādā nekādas grūtības, jo vietējie iedzīvotāji sadarbojas, ziņo un informē par saviem kaimiņiem, par ikvienu jaunu cilvēku, kas ierodas viņu apdzīvotajā vietā.

Pieteicējas bailes nav tikai subjektīvas emocijas, tās balstītas uz visu viņas līdzšinējo dzīves pieredzi. Ja pieteicējai nebūtu bailes gan no kara, gan no pieteicējas vīra brāļa puses, tad pieteicēja nekad nebūtu pametusi Afganistānu, jo tur ir viņas dzimtene un viņas ierastā vide. Pieteicējai nav viegli svešā zemē (Eiropā), jo viņa nepārvalda šejienes valodas, šeit viņai nav ienākumu, viņas nākotne ir neskaidra un apdraudēta, taču pieteicējai nav citu iespēju, jo viņa nevar atgriezties Afganistānā. Pieteicēja vēlas dzīvot kaut vai svešumā un grūtībās, jo tomēr labāk ir palikt dzīvai, nekā mirt savā dzimtenē.

[2.6] Pārvaldes Lēmumā norādītās atsauces neiztur nekādu kritiku, jo ir pretrunā ar visu faktisko situāciju, kas šobrīd valda Afganistānā uz 2012. gada augustu.

[2.7] Afganistānā atgriežas afgāņu bēgļi no Irānas un Pakistānas, kuri atgriežas ne jau labprātīgi, bet gan Irānas un Pakistānas valdības īstenotās politikas rezultātā. Par smago afgāņu bēgļu situāciju Irānā un Pakistānā (kur simtiem tūkstošu cilvēku dzīvo cilvēka cieņu pazemojošos apstākļos, antisanitāros apstākļos bez pieejas tīram dzeramam ūdenim, ar 50% bērnu mirstību bēgļu nometnēs u.t.t.) liecina daudzi starptautiski ziņojumi un tāpēc šāda norāde ir pilnīgi nevietā un nav iekļaujama Lēmuma pamatojumā.

[2.8] Pārvalde Lēmumā ir atsaukusies uz ANO Komisariāta bēgļu jautājumos un atzīst, ka pieteicēja pieder pie īpaši neaizsargātas grupas (jo pieteicēja ir vientuļa māte), taču nesaprotamu iemeslu dēļ un aplamas interpretācijas rezultātā ir pilnīgi nepareizi secinājusi, ka pieteicējai ir iespēja saņemt vīra mantojumu un apmesties uz dzīvi */pilsēta/* vai */province/* reģionā. Tas viss neatbilst patiesībai un reālajai dzīvei Afganistānā.

[2.9] Pieteicējas lietā nav konstatēts neviens no Patvēruma likuma 3. panta

ceturtajā daļā minētajiem nosacījumiem, proti, pieteicēja nerada draudus valsts drošībai, sabiedriskajai kārtībai un drošībai, nerada draudus Latvijas sabiedrībai. Kā arī pieteicējas lietā nepastāv Patvēruma likuma 27. pantā un 28. pantā minētie nosacījumi, kas liegtu piešķirt pieteicēja bēgļa vai alternatīvo statusu.

[2.10] Atbilstoši Apvienoto Nāciju Komisariāta bēgļu jautājumos izdotajai rokasgrāmatai „Bēgļa statusa noteikšanas procedūra un kritēriji" *(skat., Rokasgrāmata: Bēgļa statusa noteikšanas procedūra un kritēriji: saskaņā ar 1951. gada Konvenciju un 1967. gada protokolu par bēgļa statusu. Apvienoto Nāciju Komisariāts bēgļu jautājumos. UNHCR, Ženēva, 1992.)*, nosakot bēgļa vai alternatīvo statusu, ir jānoskaidro subjektīvais baiļu elements un objektīvais baiļu pamatotības elements.

Pieteicēja norāda, ka viņas bailes ir reālas un nepārspīlētas, jo tās balstās uz faktisko dzīves pieredzi. Briesmas, kas apdraud pieteicēju ir reālas un nenovēršamas. Paliekot Afganistānā pieteicēja nevar justies droša. Cilvēka cienīga dzīve iespējama vienīgi tad, ja cilvēks ir brīvs no trūkuma un bailēm, jo tieši trūkuma un baiļu neesamība ir cilvēka cienīgas dzīves pamats. Tas atbilst arī Vispārējo cilvēka tiesību deklarācijā un 1966. gada 16. decembra Starptautiskā pakta par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām preambulā noteiktajam.

Vajāšanas iemesli uzskaitīti arī Patvēruma likuma 21. pantā. Lai arī cilvēka bailes ir personas subjektīvas emocijas, bēgļa statusa iegūšanas kontekstā šīm bailēm ir jābūt arī objektīvi pamatotām. Novērtējot, vai bailes ir objektīvi pamatotas, ir jāanalizē situācija valstī, no kuras persona bēg. Lai atzītu, ka bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, nav jābūt izslēgtām visām saprātīgām šaubām par to, ka vajāšana notiks. Kā pierādīšanas standarts šajās lietās nav izmantojams arī iespējamību pārsvars. Lai atzītu, ka bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, varbūtībai, ka persona tiks vajāta, nav jābūt lielākai kā varbūtībai, ka vajāšana izraidīšanas gadījumā nenotiks. Bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, ja šādām bailēm ir saprātīgs iemesls, ja pastāv saprātīga iespēja, ka persona tiks vajāta *(UN High Commissioner for Refugees, Advisory Opinion by UNHCR on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 December 2004, http://www.unhcr.org/refworld/docid/4551c0374.html; UN High Commissioner for Refugees, UNHCR Compilation of Case Law on Refugee Protection in International Law, March 2008, http://www.unhcr.org/refworld/docid/47dfc8e32.html)*.

Draudi personas veselībai un dzīvībai ir uzskatāmi par vajāšanu, un tas ir atzīts starptautiskā līmenī. Eiropas Savienības 1996. gada 4. marta Kopējās Nostājas, ko Padome, balstoties uz K.3. pantu līgumā par Eiropas Savienību, izstrādājusi par saskaņotu termina „bēglis" lietojumu 1. pantā 1951. gada 28. jūlija Ženēvas Konvencijā par bēgļa statusu (96/196/TI), 4. punktā skaidrots, lai varētu runāt par „vajāšanu", darbībām, ko patvēruma meklētājs pārcietis vai no kā baidās, jābūt pietiekami nopietnām to būtības vai atkārtošanās dēļ. Tās var būt darbības, kas nopietni apdraud cilvēktiesības, piemēram, personas dzīvību, brīvību vai fizisko veselību. Arī Vācijas Federālā konstitucionālā tiesa ir

atzinusi, ka par vajāšanu ir atzīstamas darbības, kas apdraud personas veselību, dzīvību vai brīvību (*BVerfGE 54, 341. http://www.servat.unibe.ch/dfr/bv054341.html)*. To ir atzinušas arī Kanādas tiesas *(Immigration and Refugee Board of Canada, Interpretation of the Convention Refugee Definition in the Case Law, 31 December 2005, pāra 3.1.3.1., http://www.unhcr.org/refworld/docid/47137db52.html)* un Austrālijas tiesas *(International Refugee Consulting, Analvtical Compilation of Australian Refugee Law Jurisprudence (Part II), February 2006, p.294, 297, http://www.unhcr.org/refworld/docid/42cd4bl24.html).*

Savukārt no Lēmuma izriet, ka konkrētā patvēruma lieta tikusi izskatīta nepareizi, lietā nav veikta ne objektīva izcelsmes valsts situācijas izpēte, ne adekvāts risku izvērtējums, ne individuālo vajāšanas risku analīze izcelsmes valsts situācijas kontekstā.

[4] Paskaidrojumā tiesai atbildētāja norāda, ka pieteicējas pieteikums nav pamatots un ir noraidāms uz Lēmumā norādīto argumentu pamata. Atbildētāja papildus paskaidro turpmāk minēto.

[4.1] Pieteicēja norāda, ka viņai kā vientuļai sievietei un atraitnei nav iespēju Afganistānā saņemt jebkādu aizsardzību un valstī nepastāv iekšējās bēgšanas iespēja.

Pārvalde Lēmumā norādīja vairākas atsauces uz informācijas avotiem par pieteicējas izcelsmes valsti, kurās attiecībā uz sieviešu tiesībām norādīts pretējais, taču pieteicēja sievietēm sniegto palīdzību iestādēm nav lūgusi. Līdz ar to nepamatoti ir apgalvot, ka šādu palīdzību saņemt nav iespējams.

Tāpat Pārvaldes ieskatā nepamatots ir pieteicējas arguments, ka Afganistānā nepastāv iekšējās bēgšanas iespēja. Pieteicēja ir norādījusi, ka kādu laiku dzīvojusi gan */pilsēta/* pie mātes, gan pēdējos trīs gadus pavadījusi */province 2/*, kur nav saskārusies ar pazudušā vīra brāļa agresiju. Līdz ar to var uzskatīt, ka pieteicējai tās izcelsmes valsts citā daļā bailes no vajāšanas un smaga kaitējuma nav pamatotas un viņa var palikt šajā valsts daļā. Saskaņa ar Patvēruma likuma 29. panta noteikto šāda gadījuma patvēruma meklētājam bēgļa vai alternatīvo statusu nepiešķir.

[4.2] Pieteikumā norādīts, ka 2011. gada vidū ir strauji pasliktinājusies drošības situācija un ir pieaudzis apdraudējums civiliedzīvotājiem.

Pārvalde norāda, ka saskaņā ar ANO 2012. gada 8. augustā sniegto informāciju, civiliedzīvotāju nāves gadījumu skaits šā gada pirmajā pusgadā ir samazinājies par 15% salīdzinājumā ar iepriekšējā gada tādu pašu laika posmu. Līdz ar to var konstatēt, ka drošības situācija Afganistānā nedaudz uzlabojas. Turklāt Pārvalde Lēmumā ir pilnībā izvērtējusi drošības situāciju Afganistānā un konstatējusi, ka valstī esošo situāciju kopumā nevar pielīdzināt iekšējam bruņotam konfliktam, tādēļ šā iemesla dēļ pieteicējai alternatīvais statuss nav piešķirams.

[4.3] Pieteicēja vērš uzmanību uz to, ka Pārvalde Lēmumā atsaukusies uz novecojušu Dānijas iestāžu ziņojumu, taču tajā pašā laikā pati neatsaucas ne uz vienu

informācijas avotu par Afganistānu, kas norādītu citāda rakstura informāciju par situāciju */pilsēta/*. Turklāt Pārvalde paskaidro, ka Lēmumā ir sniegusi atsauces arī uz citiem informācijas avotiem par situāciju Afganistānas galvaspilsētā un vairumā no tiem norādīts, ka situācija */pilsēta/* ir salīdzinoši stabila.

[5] Tiesas sēdē pieteicēja uzturēja prasījumu, savukārt atbildētāja prasījumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[6] Noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] Tiesa konstatē, ka lietā izšķirams strīds par to, vai Pārvalde pamatoti atteica pieteicējai piešķirt bēgļa un alternatīvo statusu Latvijas Republikā. Līdz ar to tiesai jāvērtē, vai pastāv priekšnosacījumi pieteicējai labvēlīga administratīvā akta izdošanai par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā.

[8] Lai persona tiktu uzskatīta par bēgli, ir jākonstatē pamatotas bailes no vajāšanas kāda Patvēruma likuma 20.panta pirmajā daļā minētā iemesla dēļ.

Priekšnoteikumi bēgļa statusa piešķiršanai ietverti Patvēruma likuma 20.panta pirmajā daļā. Saskaņā ar šo tiesību normu uz bēgļa statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais, kurš, pamatoti baidoties no vajāšanas sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību. Vienlaikus norādīts, ka uz bēgļa statusu persona var pretendēt tad, ja uz to neattiecas šā likuma 27.panta nosacījumi.

Tātad, lai atzītu, ka personai ir tiesības uz bēgļa statusu, jākonstatē šādu apstākļu kopums: 1) minētās personas valstspiederība; 2) pamatotas bailes no vajāšanas rases, reliģijas, tautības, sociālās piederības vai politiskas pārliecības dēļ savas pilsonības valstī; 3) personas nespēja vai nevēlēšanās izmantot attiecīgas valsts tiesisko aizsardzību šo baiļu dēļ; 4) dubultpilsonības neesamība.

Vajāšanas jēdziens ir skaidrots Patvēruma likuma 21.pantā. Atbilstoši šim pantam par vajāšanu atzīstamas:

1) darbības, kas sava rakstura vai biežuma dēļ ir pietiekami smagas, lai radītu smagu cilvēka pamattiesību pārkāpumu;

2) vairākas darbības, arī cilvēktiesību pārkāpumu kopums, kas ir pietiekami smags, lai ietekmētu indivīdu šā panta pirmās daļas 1.punktā minētajam veidam līdzīgā veidā.

Vajāšana var izpausties kā fiziska vai garīga vardarbība, ieskaitot seksuālu vardarbību, tiesiski un administratīvi pasākumi vai arī policijas vai tiesu iestāžu pasākumi, kas paši par sevi ir diskriminējoši vai tiek īstenoti diskriminējošā veidā, nesamērīga vai diskriminējoša apsūdzība vai nesamērīgs vai diskriminējošs sods, juridiskas pārsūdzības atteikums, kura rezultātā tiek piespriests nesamērīgs vai diskriminējošs sods, apsūdzība vai sods par atteikšanos pildīt militāro dienestu konflikta laikā, ja militārā dienesta pildīšana ietvertu noziegumu vai tādas darbības, uz kurām attiecas Patvēruma likuma 27.panta pirmās daļas 3., 4. un 5.punkts, darbības, kas īpaši vērstas pret dzimumu vai pret nepilngadīgām personām.

[9] Lietā nav strīda par to, ka pieteicēja atrodas Latvijas Republikā un ka pieteicēja ir Afganistānas pilsone.

Lietā nav strīda arī par to, ka uz pieteicēju nav attiecināms neviens no Patvēruma likuma 27.panta nosacījumiem. Līdz ar to šo apstākļu padziļināta izpēte nav nepieciešama.

[10] Pieteicēja, izklāstot patvēruma pieprasīšanas motīvus, *2011.gada 4.oktobrī* norādīja, ka trīs gadus atpakaļ Afganistānā pazuda vīrs. Tagad vīra brālis grib atņemt bērnus un no vīra brāļa puses izteikti draudi *(lietas 51.lapa).*

2011.gada 28.oktobra pārrunās pieteicēja paskaidroja, ka Afganistānā apmēram pirms trijiem gadiem pēc vīra nāves vīra brālis apdraudēja pieteicējas dzīvību. Vīra brālis draudēja, ka pēc vīra nāves viņai jāatdod viņam pieteicējas bērni, jāatdod zeme, māja, pretējā gadījumā viņš pieteicēju uzspridzinās. Mantojumā pēc vīra nāves palika dārzs l hektārs, liela savrupmāja ar tai piederošo zemi, 2 govis, 2 teļi, dažas aitas.

Vīra brālis iespaidoja fiziski gan pieteicēju, gan viņas vecāko dēlu. Kad viņš sita pieteicēju vai dēlu, visi bērni to redzēja. Kad pieteicēja kaut ko gribēja piebilst, vīra brālis palika vēl agresīvāks. Kopā ar viņu vienmēr bija ieradušies vēl 2 – 3 vīrieši ar ieročiem. Agresivitātes brīžos vīra brālis bieži minēja, ka viņš jebkurā brīdī var pateikt šiem cilvēkiem pielietot ieročus. Vai tie bija talibi pieteicēja pateikt nevar, jo mītnes zemē ir daudz militāru grupējumu. Bet tas fakts, ka viņam ir sakars ar kaut kādu militāru grupējumu, ir fakts.

Tas ir vairāk psiholoģisks moments, atņemot pieteicējai bērnus, vīra brālis pieteicēju „iznīcinātu". Atņemot bērnus, vīra brālis izmantotu viņus kā vergus savā saimniecībā.

Pusgadu pēc pieteicējas vīra nāves sākās mutiski draudi, kuri pakāpeniski pārrauga fiziskā iespaidošanā (pieteicēju sita vienmēr bērnu priekšā).

Pieteicēja nav vērsusies policijā, sievietei „nav vārda" Afganistānā, jebkurā gadījumā vienmēr atbalstīs vīrieti, sievieti pat nepamanīs. Protams, viņas vietā neviens neko nedarīs, tāpēc arī pieteicēja pati nolēma aizsargāt sevi un savus bērnus, redzot izeju tikai izceļojot no valsts.

Ģimeni uzturēja pieteicējas vīrs, kas īrēja mašīnu un strādāja par šoferi. Pēc vīra nāves ģimenē strādāja visi, protams, katrs pēc savām spējām un vecuma. Liels palīgs bija vecākais dēls.

Grieķijā nodzīvoja trīs mēnešus */pilsēta/* īrētā dzīvoklī, kur pašlaik atrodas viņas bērni, adresi nosaukt nevar. Oficiāla darba nevienam nebija, galvenokārt bērni paši meklēja darbu, viens no ienākumiem bija un arī tagad palika metāllūžņu nodošana. Bērni tagad atrodas Grieķijā, viņus pieskata vecākais dēls (23 gadus vecs), ar kuru pieteicēja regulāri sazinās. No kura pieteicēja uzzināja, ka pašlaik viņiem tur klājas grūti.

Par faktu, kura atrodas pašlaik pieteicēja, zina pieteicējas bērni, viņas māte un pieteicējas brālēns.

2012.gada 13.aprīļa pārrunās pieteicēja norādīja, ka pieteicējas vīrs sākotnēji bija tirgotājs – tālbraucējs (tirgoja rīsus, garšvielas u.c.). Pieteicējas vīrs pazuda pirms četriem gadiem. Pieteicēja centās viņu meklēt, bet cilvēku versijas bija ļoti dažādas. Pieteicēja zināja, ka tajā dienā pie viņa atradās liela naudas summa. Pieteicējai ir vairākas versijas vai pats ir aizbraucis, vai aplaupīts un nogalināts. Pieteicējas vīram nebija nekādas saistības ar talibiem. Pieteicējas vīrs bija šiīts (pieteicējas brālēns). Pieteicējas vīrs bija diezgan turīgs cilvēks un uzturēja visu ģimeni. Pēdējos 4 gadus (kopš pazuda pieteicējas vīrs) vecākais dēls strādāja par metinātāju, un finansiāli palīdzēja arī pieteicējas māte. Pieteicēja dzīvoja atsevišķi no savas mātes. Māte dzīvoja */pilsēta/*, bet uz šo brīdi kontakti ar māti ir pazuduši.

Mantojumā no pieteicējas vīra palika dārzs (kur varēja iesēt 49 kg graudu 7 – 8 seri), 1 sers – 7 kg graudi. Divi darba buļļi, divas govis, desmit avis.

Pieteicējas pamatproblēma ir tāda, ka pēc vīra pazušanas pieteicējas vīra brālis uzskatīja, ka mantojums pienākas pieteicējas bērniem, nevis viņai. Pieteicēja vēlējās pieprasīt savu un bērna daļu. Pieteicējas vīra brālis uzskatīja, ka bērniem jāpaliek pie viņa, bet pieteicējai ir jādodas prom.

6 – 7 reizes pie pieteicējas mājās ieradās pieteicējas vīra brālis (pirmo reizi 7 mēnešus pēc pieteicējas vīra pazušanas, kad bija iztērēti ietaupījumi un kad pieteicēja ieminējās par mantojuma daļas saņemšanu) ar pieteicējai nepazīstamiem cilvēkiem un teica, ka mantojuma tēma neattiecas uz viņu, ka viņa dzīvo ne savā mājā un viņai te nekas nepieder un viņai te nekā nav. Pieteicējas vīra brālis noskaņoja viņas vecāko dēlu pret viņu un kūdīja, lai māti padzen, jo viņa saviem bērniem neko nevar dot. Vienā no atnākšanas reizēm pieteicējas vīra brālis bija atnācis ar vairākiem cilvēkiem un pajautāja, vai viņa vēlas, lai visi šie cilvēki nogriež galvas pieteicējas ģimenes locekļiem. Pieteicējas vīra brālis vēlējās, lai pieteicēja atsakās no mantojuma, mājas un bērniem (bērni bija jāatdod audzināšanai viņam). Patiesībā pieteicējas vīra brālis vēlējās pieteicējas bērnus padarīt par saviem vergiem un nedalīties ar mantojumu. Saskaņā ar afgāņu tradīcijām personai ir tiesības saņemt sava vīra mantojumu un dzīvot tālāk.

Divas reizes pieteicēja tika sista. Pirmo reizi tas notika 7 mēnešus pēc vīra pazušanas. Tas notika pēc pieteicējas tikšanās ar vīra brāļa sievu, kad pieteicēja lūdza nodot vīra brālim, ka viņas bērniem pienākas mantojuma daļa. Šajā pašā dienā pie pieteicējas ieradās vīra brālis ar savu vecāko dēlu. Sākotnēji saruna noritēja normāli. Pieteicēja atļāvās izteikt savas vēlmes. Pieteicējas vīra brālis klausījās, klausījās un dusmās karsto tējas krūzi meta pieteicējas virzienā. Pieteicējas vīra brālis metās virsū, bet pieteicējas pirmspēdējais dēls pieteicēju sāka aizstāvēt. Pieteicēju sita ar elkoņiem un vēlāk spārdīja ar kājām. Pieteicējas pirmspēdējais dēls (tajā brīdī 12 gadu vecs) tika pagrūsts pret durvīm. Vecākais dēls atradās darbā. Fiziski cieta viņa un viņas bērns, bet morāli cieta visi, tajā brīdī jaunākais dēls aizmuka un noslēpās. Kad pieteicējas vīra brālis ejot prom apsaukājās un pateica, ka no šī brīža viņa viņu ģimenei ir svešiniece. Pēc visas šīs situācijas pieteicēja turpināja uzdrošināties paust savas tiesības uz mantojumu.

Nākamo reizi pieteicēja tika fiziski iespaidota 7,5 mēnešus pēc vīra pazušanas. Pie pieteicējas mājas ieradās vīra brālis ar vairākiem nepazīstamiem cilvēkiem. Vīra brālis uzsauca, vai viņa vēl ir gatava cīnīties par savām un bērnu mantojuma tiesībām. Pieteicēja nekautrējās un apstiprināja, ka neatkāpsies no savām vēlmēm. Pieteicējas vīra brālis sagrāba viņu aiz matiem, stipri rāva un iesita pļauku. Ejot prom pateica, ka pilna Afganistānas zeme ir ar tādām, kā pieteicēja un pieteicēja būs viena no viņām.

Šī arī bija pēdējā reize, kad tika saņemti draudi, jo pieteicēja uzreiz pārcēlās uz dzīvi pie mātes */pilsēta/*, kur uzturējās 20 dienas. Pieteicēja izplatīja baumas, ka aizbrauca uz Pakistānu, bet patiesībā dzīvoja īrētā dzīves vietā */apgabals/* (Afganistānas ziemeļos, netālu no */pilsēta 2/* un */pilsēta 3/* pilsētām) apmēram trīs gadus. Pieteicēja paskaidro, ka vīra brālis iespējams bija saistīts ar talibiem, jo lai šādi uzvestos (neatdot mantojumu) ir nepieciešama „aizmugure". Draudi tika izteikti mutiski un fiziski iespaidojot. Nevarēja turpināt dzīvot Afganistānā */apgabals/* īrētajā dzīvesvietā, jo bērni jau bija pieauguši un uzstāja atgriezties un pieprasīt savu mantojuma daļu un dzīvot normāli. Pieteicēja uzskatīja, ka doties prom ir vienīgā iespēja, lai pasargātu savus bērnus. Pieteicēja cerēja, ka vīra brālis attapsies un mainīs domas, un pamodīsies radnieciskas jūtas. Pieteicējas bērni vēlējās taisnību un saņemt mantojumu. Pieteicējai bija bail, ka kādu no dēliem var nogalināt. Dēli apzinājās briesmas, bet viņi bija gatavi riskēt un atgūt mantojumu. Dēliem bija apnicis slēpties.

Pieteicēja strādāja */darbavieta/ /pilsēta 4/* pilsētā no 1995. gada līdz 1998. gadam. Un vēlāk atsāka */amats/* darbu no 1999. gada. Pieteicēja */amats/* darbu atstāja uz gadu, jo 1998. gadā pastiprinājās talibu ietekme. Laikā, kad pieteicēja strādāja par */amats/* problēmas bija, jo bija grūti savienot sievas pienākumus ar */amats/* pienākumiem. 1985. gadā pieteicēja ieguva vidējo profesionālo izglītību mehānikā */pilsēta 4/* pilsētas licejā.

Pieteicēja nav vērsusies nevienā tiesību sargājošajā institūcijā, jo pieteicējas vīra brālis ir ļoti ietekmīgs un viņas vārds pret viņa vārdu ir nekas. Kā arī valsts institūcijas

darbojas ļoti nestabili un uz tām paļauties nedrīkst, kā arī pieteicējas māte neieteica vērsties valsts institūcijās.

Pieteicēja no Afganistānas izceļoja ar bērniem. Pieteicējas bērni atrodas Grieķijā. Pieteicēja ir pārliecināta, ka bērni tur vēl joprojām atrodas. Par pieteicējas bērniem rūpējās vecākais dēls, kurš vāc metāllūžņus un šī nauda palīdz viņiem izdzīvot. Pieteicēja nekādi nevar un nepalīdz saviem bērniem finansiāli. Pēdējo reizi ar bērniem sazinājās 2012. gada 12. aprīlī. Pieteicējas bērni dzīvo */pilsēta/* (divi jaunākie dzīvo nepilngadīgo nometnē un pārējie */pilsēta/* īrētā dzīvoklī).

Pieteicēja apprecējās 1986. gadā.

Tiesas sēdē pieteicēja paskaidroja, ka jau trīs gadus ir pazudis viņas vīrs. Tā kā viņai bija mazi bērni, pieteicēja gribēja saņemt no vīra radiniekiem mantojumu. Pēc reliģijas pieteicēja ir šiīte, bet vīrs bija sunnīts, tādēļ sākas problēmas – viņai liedza saņemt vīra mantojumu. Daudzas reizes pieteicēja ir dzirdējusi draudus no vīra brāļa, vīra brālis pieteicējai ir sitis arī pa galvu. Pieteicēja gribēja šo lietu atrisināt tiesā, bet vīra brālis uz tiesu neieradās. Pieteicēja par vīra brāļa draudiem četras reizes griezās policijā. Policija vīra brāli izsauca, bet viņš neieradās. Policija nevarēja atrast vīra brāli viņa mājās. Vīra brāļa mājinieki teica, ka viņš aizbēdzis uz Irānu vai Pakistānu. Pašlaik pieteicējas vīra brālis pats ir griezies tiesā, lai uzzinātu, kur pieteicēja atrodas, noķertu un apcietinātu, jo uzskata, ka pieteicējai mantojums nepienākas. Tiek apgalvots, ka pieteicējai ir cits vīrs, tāpēc pieteicējai nepienākas mantojuma daļa.

Pieteicējas vecākais dēls kopā ar līgavu bēga kopā ar pieteicēju, taču līgava vēlāk teica, ka tās nav viņas problēmas un ar dēlu aizbrauca atpakaļ.

[11] Izvērtējot sprieduma 10.punktā minētos pieteicējas stāstījumus un lietā esošos dokumentus, tiesa konstatē būtiskas pretrunas pieteicējas stāstītajā un lietā esošajos dokumentos.

Pieteicēja norāda, ka ir dzimusi 1956.gadā, savukārt apprecējusies 1986.gadā. Tiesa secina, ka 1986.gadā pieteicējai bija 30 gadi. Tiesas sēdē pieteicēja paskaidroja, ka viņa ir apprecējusies 26-27 gadu vecumā un tad viņai ir piedzimis viņas vecākais dēls, kuram pašlaik ir 23 gadi. Ja pieteicēja būtu apprecējusies 26-27 gadu vecumā un viņai šajā vecumā būtu piedzimis dēls, tad viņa būtu precējusies 1982-1983.gadā un viņas vecākajam dēlam būtu pašlaik 29-30 gadi.

Tiesa arī secina, ka tiesas sēdē sniegtā informācija par to, ka pieteicēja ir vēlējusies atrisināt savu mantojuma strīdu tiesā un ka ir četrreiz vērsusies policijā saistībā ar vīra brāļa vardarbību, ir pretrunā ar pieteicējas 2011.gada 28.oktobra un 2012.gada 13.aprīļa pārrunās norādīto, ka pieteicēja policijā un tiesā vai citās valsts iestādēs attiecībā uz mantojuma jautājuma risināšanu un vīra brāļa vardarbību nav vērsusies.

Tiesa konstatē, ka pieteicējas personu apliecinošais dokuments *(lietas 39.-42.lapa)* ir izdots personai, kura ir dzimusi 1992.gadā, savukārt pieteicēja ir dzimusi 1956.gadā.

Augstākminētie ir tie būtiskie apstākļi, kas tiesai liek apšaubīt pieteicējas sniegtās informācijas patiesumu. Tiesa uzskata, ka sieviete, kura ir ieguvusi divpadsmit klašu izglītību un ir strādājusi par */amats/*, nevar pieļaut tik būtiskas pretrunas savā biogrāfijas izklāstā. Tādējādi iepriekš norādītais liek tiesai uzskatīt, ka pieteicējas stāstītais par vajāšanas draudiem nav ticams, un tiesai nav cita pamata uzskatīt, ka pieteicējai pastāv pamatotas bailes no vajāšanas sakarā to, ka viņa ir sieviete vai atraitne.

Tiesa secina, ka pieteicēja nenorāda uz vardarbību, spīdzināšanu vai necilvēcīgu un pazemojošu attieksmi pret pieteicēju, ar ko viņa būtu saskārusies tikai tāpēc, ka būtu sieviete vai nepavadīta sieviete pēc vīra nāves, bet gan tiesa norāda, ka pret pieteicēju vērstās vardarbības iemesls ir bijis strīds par mantojumu.

Pieteicēja izklāstot patvēruma pieprasīšanas motīvus norādīja, ka viņa nevarēja turpināt dzīvot Afganistānā */apgabals/* īrētajā dzīvesvietā, jo bērni jau bija pieauguši un uzstāja atgriezties un pieprasīt savu mantojuma daļu un dzīvot normāli. Pieteicēja uzskatīja, ka doties prom ir vienīgā iespēja, lai pasargātu savus bērnus. Pieteicējas bērni vēlējās taisnību un saņemt mantojumu. Pieteicējai bija bail, ka kādu no dēliem var nogalināt. Dēli apzinājās briesmas, bet viņi bija gatavi riskēt un atgūt mantojumu. Dēliem bija apnicis slēpties.

Minētais tiesas ietver pretrunu tādā ziņā, ja dēli, tai skaitā pilngadīgais dēls vēlējās atgūt mantojumu, tad kādā veidā to var izdarīt, aizbēgot no valsts, turklāt minētais norāda, ka bēgšanas iemesls nav bijusi vardarbība no vīra brāļa puses.

Tiesa apšauba pieteicējas iesniegtā dokumenta kopijas par Afganistānas Islāma Republikas Augstākās tiesas lēmumu par divu gadu cietumsoda piespriešanu pieteicējai ticamību, jo dokumenta zīmogs nesatur ne Afganistānas Augstākās tiesas emblēmu, ne Afganistānas ģerboni. Tajā nav arī nekādas norādes, par ko pieteicējai tiek piespriests divu gadu cietumsods.

Līdz ar to tiesa uzskata, ka nav tiesiska pamata piešķirt pieteicējai bēgļa statusu.

[12] Afganistānas tieslietu ministra vietnieks ir norādījis, ka bezvēsts prombūtnē esoša vīra sieva, griežoties tiesā ar pieteikumu, var iegūt vīra miršanas apliecinājumu, tad šī sieviete oficiāli kļūst par atraitni, un viņai ir tiesības apprecēties atkal. Pēc vīra nāves fakta konstatēšanas tiesā, atraitnēm ir tiesības iegūt vīra mantojumu – vienu ceturto daļu no vīra īpašuma, ja pārim nebija bērnu un vienu astoto daļu no īpašuma, ja pārim ir bērni. Atsevišķi eksperti norāda, ka afgāņu sabiedrībā vispārīgi uzskata par kaunu prasīt tiesā vīra nāves fakta konstatēšanu. Afgāņu atraitnes labklājība pārsvarā ir atkarīga no viņas bezvēsts prombūtnē esošā vai mirušā vīra ģimenes labvēlības. Tomēr daudzas Afganistānas atraitnes ir spējušas iztikt bez vīra ģimenes, kurai būtu jārūpējas atraitni, atbalsta *(Immigration and Refugee Board of Canada, Afghanistan: Acquisition of widow status, both social and legal, when husband is missing or presumed dead; impact on a woman's status if a husband reappears after she has remarried; ability to divorce a first*

husband who has been missing for years (2003-2006), 2 March 2007, AFG101116.E, http://www.unhcr.org/refworld/docid/469cd6b02.html).

Minētais tiesas ieskatā liek apšaubīt, vai pieteicēja ir izsmēlusi visas iespējas, lai atgūtu mantojumu, jo sākumā viņai ir jāvēršas tiesā, lai iegūtu apliecinājumu tam, ka viņas vīrs ir miris, tikai pēc tam viņa var iegūt mantojumu. Minētais arī nozīmē, ka mantojuma jautājumu nevar atrisināt, izmantojot vecāko sapulces jeb *jirga* palīdzību, bet gan ir jāgriežas valsts iestādēs, konkrēti, tiesā.

[13] Atbilstoši Patvēruma likuma 23.panta pirmajai daļai uz alternatīvo statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kuram nevar piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar šā likuma 20.panta pirmo daļu un uz kuru neattiecas šā likuma 28.panta nosacījumi, ja ir pamats uzskatīt, ka viņš pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību. Tātad, lai personai varētu piešķirt alternatīvo statusu, ir jākonstatē, ka viņš pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam. Patvēruma likuma 24.pants skaidro, ka smags kaitējums šā likuma izpratnē ir:

1) nāves soda piespriešana patvēruma meklētājam vai tā izpilde;

2) patvēruma meklētāja spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana;

3) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.

[14] Izvērtējot pieteicējas norādīto pamatojumu bēgļa statusa saņemšanai, tiesa nesaskata pazīmes, ka pieteicējai pēc atgriešanās savā valstī varētu tikt piespriests vai izpildīts nāves sods.

[15] Tiesa izvērtē, vai pieteicēja, ja viņa atgrieztos Afganistānā, varētu tikt pakļauta smagam un individuālam dzīvības vai veselības apdraudējumam plaši izplatītas vardarbības vai bruņotu konfliktu dēļ.

Tiesa, izvērtējot par pieteicējas izcelsmes valsti atrodamo informāciju, konstatē, ka pašlaik pieejamā tiesas rīcībā esošā informācija norāda, ka */pilsēta/* un */province/* ir uzskatāmas par mēreni nedrošām (Afghanistan: Human Rights and Security Situation, Report by Dr. Antonio Giustozzi, September 9. 2011, http://www.unhcr.org/refworld/pdfid/4e8eadc12.pdf,). Dr. Antonio Giustozzi norāda, ka Afganistānas pilsētu iedzīvotājam ir divi drošības riska avoti: viens diezgan neliels - tikt skartam teroristu uzbrukumā, otrs – tikt pakļautam represijām, kuras ir iespējamas pret tām personām, kuras ir nesen pārcēlušās uz dzīvi pilsētā no laukiem vai no Pakistānas bēgļu nometnēm (skat. turpat 9.lpp).

ANO Augstā komisāra bēgļu jautājumos izdotās vadlīnijas starptautiskās aizsardzības piemērošanas izvērtēšanai patvēruma meklētājiem no Afganistānas, kas izdotas 2010.gada 17.decembrī (turpmāk – Vadlīnijas) (http://www.unhcr.org/refworld/docid/4d0b55c92.html), norāda, ka vispārēja vardarbība pastāv Helmandas, Kandahāras, Kurnāras provincēs un daļā no Ghanzi un Khost provincēm un patvēruma meklētājiem no minētajām provincēm var būt nepieciešama starptautiskā aizsardzība. Tiesa secina, ka pieteicēja nenāk ne no vienas no norādītajām Afganistānas provincēm.

Lai gan 2011.gadā bija novērojama bruņota konflikta izraisītas vardarbības palielināšanās Afganistānā, 2012.gada pirmajā ceturksnī valdības pretinieku uzbrukumu apjoms ir samazinājies par 43%, (Home Office, UK Border Agency, Operational Guidance note Afganistan June 2012, http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/countryspecificasylumpolicyogns/afghanistan.pdf?view=Binary, 11.lapa).

Minētajā ziņojumā ir arī norādīts, ka nevar uzskatīt, ka vardarbība Afganistānā vispārēji vai tās lielākajā daļā ir tādā līmenī, ka jebkurš civiliedzīvotājs vienkārši atrazdamies tur, tiktu pakļauts reālam smaga kaitējuma riskam *(skat. turpat 15.lpp).*

Tiesa ir pārbaudījusi arī atbildētājas norādīto informāciju par vispārējo drošības situāciju Afganistānā un uzskata, ka arī tā apliecina, ka nepastāv apstākļi, kas norādītu, ka pieteicējas norādītajās vietās, kur tā ir uzturējusies, pastāvētu plaši izplatīta vardarbība vai bruņoti konflikti.

Ņemot vērā augstākminēto, tiesa secina, ka nav pamata uzskatīt, ka pieteicēja, ja viņa atgrieztos Afganistānā, varētu tikt pakļauta smagam un individuālam dzīvības vai veselības apdraudējumam plaši izplatītas vardarbības vai bruņotu konfliktu dēļ.

[16] Tiesa vērtē, vai pieteicēja varētu tikt pakļauta spīdzināšanai, necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei pret viņu vai viņas necilvēcīgai vai pazemojošai sodīšanai.

Tiesa secina, ka pašlaik, atrodoties Latvijā, pieteicēja ir uzskatāma par nepavadītu sievieti.

ASV Valsts departaments sniedz informāciju, ka, lai gan sieviešu stāvoklis ir pakāpeniski uzlabojies pēdējā gada laikā, starptautiskie dzimumu līdztiesības eksperti uzskata Afganistānu par ļoti bīstamu valsti sievietēm un norāda, ka sievietes bez pavadoņa netiek akceptētas sabiedrībā (*US State Department Country Report on Human Rights Practices, Afganistan, http://www.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/humanrightsreport/index.htm#wrapper).*

Arī Vadlīnijas norāda, ka sievietes bez pavadoņa tiek pakļautas vispārējai diskriminācijai un tā ir riska grupa, kuras patvēruma pieteikumi ir jāizvērtē īpaši rūpīgi.

Kā jau tiesa norādīja sprieduma 11.punktā, tiesa neuzskata pieteicējas minēto stāstu par ticamu, jo tajā ir konstatētas vairākas būtiskas pretrunas, tādējādi tiesai nav pārliecības, ka pieteicēja patiešām ir atraitne.

Tiesa secina, ka pieteicēja nenorāda uz vardarbību, spīdzināšanu vai necilvēcīgu un pazemojošu attieksmi pret pieteicēju, ar ko viņa būtu saskārusies tikai tāpēc, ka būtu sieviete vai nepavadīta sieviete pēc vīra nāves. Pieteicējas norādītā vardarbība no vīra brāļa puses ir saistīta tikai ar mantojuma strīdu, un pieteicēja nenorāda, ka trīs gadus dzīvojot */province/*, ir saņēmusi draudus un vardarbību no vīra brāļa. Pieteicējas pieteikumā norādītais, ka Afganistānā sieviešu lielākā problēma nav diskriminācija no valsts institūciju puses, bet gan fakts, ka sievietes tiek pakļautas nemitīgai, regulārai vardarbībai (fiziskai, garīgai, seksuālai) gan no ģimenes locekļu puses, gan no talibu puses, kā arī no tā saucamajiem ,,miera nesējējiem" – amerikāņu karavīriem, ir pārāk vispārīgs un nesniedz informāciju par pašas pieteicējas konkrēto situāciju vai saņemtajiem draudiem, izjustajām bailēm sakarā ar to, ka viņa ir sieviete vai nepavadīta sieviete.

Pieteicēja norāda, ka viņa Afganistānā ir varējusi dzīvot pie mātes, kura viņai iedeva naudu bēgšanai no Afganistānas, kā arī apmēram trīs gadus varēja dzīvot */province/*. Pieteicēja nav norādījusi, ka dzīvojot pie mātes vai */province/*, būtu saskārusies ar nepavadītas sievietes grūtībām. Pieteicēja tiesai arī norādīja, ka viņai Afganistānā dzīvo pilngadīgs dēls ar ģimeni, kurš saskaņā ar afgāņu tradīcijām varētu parūpēties par māti. Tādējādi tiesa secina, ka pieteicējai Afganistānā ir ģimenes locekļi, pie kuriem var atgriezties un pie kuriem var vērsties pēc palīdzības, kā arī pieteicējai ir arī citi dēli pusaudži, kas jau ir iesaistījušies algotā nodarbinātībā, kas nepieciešamības gadījumā varētu gan pavadīt māti, gan palīdzēt pieteicējai un viņas bērniem nopelnīt iztiku.

Ņemot vērā šajā sprieduma punktā minēto, nav uzskatāms, ka pieteicēja, atgriežoties Afganistānā, varētu tikt pakļauta spīdzināšanai, necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei pret viņu vai viņas necilvēcīgai vai pazemojošai sodīšanai.

[17] Ievērojot sprieduma 8.-16.punktos konstatēto, tiesa atzīst, ka konkrētajos tiesiskajos un faktiskajos apstākļos attiecībā uz pieteicēju nav konstatējami Patvēruma likuma 20. un 21.pantā noteiktie kritēriji bēgļa statusa piešķiršanai, kā arī Patvēruma likuma 23.un 24.pantā noteiktie kritēriji alternatīvā statusa piešķiršanai.

Līdz ar to tiesa nekonstatē priekšnosacījumus labvēlīga administratīvā akta izdošanai, proti, tiesai nav pamata uzlikt atbildētājam par pienākumu piešķirt pieteicējai bēgļa vai alternatīvo statusu, tādējādi pieteicējas pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu un Patvēruma likuma 31.panta ceturto daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *J.H. (J.H.)* pieteikumu.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese	/paraksts/	T.Jefremova
Tiesnese	/paraksts/	I.Petrovska
Tiesnese	/paraksts/	A.Juškeviča

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese T.Jefremova
Rīgā 2012.gada 28.decembrī